

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 1

Ročník XII

22. února 2015

Vážení farníci,

po delším čase se Vám hlásíme s Farním zpravodajem. Z důvodu nemoci duchovního správce teprve vydáváme 1. číslo. Omlouváme se a prosíme o modlitbu za zdraví... Zároveň ale uvítáme každou nabídku pomoci s tvorbou tohoto farního časopisu.

Za redakční radu P. Jan Kuník

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA K POSTNÍ DOBĚ 2015

Posilněte svá srdce (Jak 5,8)

Drazí bratři a sestry,

postní doba je časem obnovy pro církev, pro její společenství i pro jednotlivé věřící. Především je to však „doba příhodná“ (2 Kor 6,2). Bůh od nás nežadá nic než to, co nám předtím dal: „My milujeme Boha, protože on napřed miloval nás“ (1 Jan 4,19). On není vůči nám lhotejný. Každý z nás mu leží na srdci, zná nás jménem, stará se o nás, a když ho opustíme, hledá nás. Zajímá ho každý; jeho láska mu brání, aby byl lhotejný k tomu, co se nám přihodí. Stává se však, že pokud se nám daří dobře a žijeme v pohodlí, samozřejmě zapomínáme na ostatní (což se Bohu Otcí nestává nikdy), nezajímáme se o jejich těžkosti, o jejich bolesti a nespravedlnosti, jimiž trpí... a naše srdce tak upadá do lhotejnosti. Zatímco já si žiji poměrně dobře a pohodlně, zapomínám na ty, jimž se dobře nedaří. Takovýto egoistický postoj lhotejnosti dnes nabral světový rozměr; až takový, že můžeme dokonce mluvit o globalizaci lhotejnosti. Jedná se o problém, jemuž se my jako křesťané musíme umět postavit.

Když se Boží lid obrátí k Boží lásce, nachází odpovědi na ty otázky, které mu trvale kladou dějiny. Jednou z nejnaléhavějších výzev, jíž se chci v tomto poselství zabývat, je globalizace lhotejnosti.

Lhotejnost vůči bližnímu i vůči Bohu je také pro nás křesťany skutečným pokušením. Proto v každé postní době potřebujeme slyšet volání proroků, kteří pozvedají svůj hlas a probouzejí nás.

Bůh není vůči světu lhotejný, ale miluje ho až tak, že za spásu každého člověka dal svého Syna. Vtělením, pozemským životem, smrtí a zmrtvýchvstáním Božeho Syna se definitivně otevřela brána mezi Bohem a člověkem, mezi nebem a zemí. Církev je jakoby rukou, která drží tuto bránu otevřenou skrze hlásání Slova, slavení svátostí a svědectví víry, která se projevuje láskou (srov. Gal 5,6). Svět však má tendenci uzavírat se do sebe a zavírat onu bránu, skrze níž Bůh vstupuje do světa a svět do Boha. Tato ruka, kterou je církev, tedy nesmí být nikdy překvapená, když je odmítána, potlačována a zraňována.

Boží lid se proto potřebuje obnovovat, aby nezástával lhotejný a aby se neuzavíral do sebe. Pro tuto obnovu bych vám chtěl předložit tři kroky k meditaci.

1. „*Trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy*“ (1 Kor 12,26) – církev

Boží lásku, která rozbíjí onu smrtelnou uzavřenost, jíž je lhotejnost, nám přináší církev svým učněním a především svým svědectvím. Můžeme však svědčit pouze o tom, co jsme předtím sami zakusili. Křesťan je někým, kdo umožní Bohu, aby ho oblékl do jeho dobroty a milosrdenství, aby ho oblékl do Krista, a tak se mohl stávat tím, čím je on – služebníkem Boha a lidí. Obřadem umývání nohou nám to dobře připomíná liturgie Zeleného čtvrtku. Petr nejprve nechtěl, aby mu Ježíš umýval nohy, ale potom pochopil, že Ježíš nechce být pouze příkladem toho, že i my máme umývat nohy jeden druhému. Tuto službu může vykonávat jen ten, kdo si nejprve nechal umýt nohy od Krista. Pouze on „*má s ním podíl*“ (Jan 13,8), a tak může sloužit člověku.

Postní doba je příhodným časem pro to, abychom se nechali obsluhovat Kristem, a tím se stávali takovými jako on. K tomu dochází, když nasloucháme Božímu Slovu a přijímáme svátosti, zvláště eucharistii. V ní se stáváme tím, co přijímáme: Kristovým tělem. Lhostejnost, která, jak se zdá, často získává nadvládu v našich srdcích, nenachází v tomto těle místo. Proto tedy ten, kdo je Kristův, patří k jedinému tělu, v němž nejsme k sobě navzájem lhostejní. „Trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy, je-li některý úd vyznamenán, všechny ostatní údy se s ním radují“ (1 Kor 12,26).

Církev je *communio sanctorum*, protože na ní mají účast svatí, ale i proto, že je společenstvím svatých věcí: Boží lásky nám zjevené v Kristu a všech jeho darů. Mezi ně patří i odpověď těch, kdo se nechají zachvátit touto láskou. Ve společenství svatých a při účasti na Božích věcech nikdo nic nevlastní pouze pro sebe, ale to, co má, patří všem. A vzhledem k tomu, že jsme spojeni v Bohu, můžeme něco vykonat i pro vzdálené a pro ty, k nimž se svými vlastními silami nikdy nedostaneme; proto se s nimi a za ně modlíme k Bohu, abychom se všichni otevírali pro dílo jeho spásy.

2. „Kde je tvůj bratr“ (Gen 4,9) – farnosti a komunity

To, co bylo řečeno o církvi, musíme převádět do života farností a komunit. Dokážeme v těchto církevních společenstvích zakoušet svou příslušnost k jedinému tělu? K tělu, které zároveň přijímá i sdílí, co Bůh chce darovat? K tělu, které poznává své nejslabší, nejchudší a nejmenší údy a stará se o ně? Nebo se utíkáme ke všeobecné lásce, která se angažuje daleko ve světě, ale zapomíná na Lazara sedícího před našimi zavřenými dveřmi? (srov. Lk 16,19-31)

Abychom přijímali to, co nám Bůh dává, a aby to přinášelo plný užitek, je třeba překonávat hranice viditelné církve ve dvou směrech.

V první řadě tím, že se v modlitbě spojíme s církví v nebi. Když se pozemská církev modlí, vzniká společenství vzájemné služby a dobra, které se dostává až před Boží tvář. Spolu se svatými, kteří dosáhli své plnosti v Bohu, vytváříme společenství, v němž se lhostejnost překonává láskou. Církev v nebi není triumfující proto, že by se obracela zády k utrpení světa a radovala se sama. Svatí spíše mohou s radostí nazírat skutečnost, že Ježíšovou smrtí a zmrtvýchvstáním definitivně překonali lhostejnost, tvrdost srdce a nenávisť. Dokud toto vítězství lásky nepronikne do celého světa, svatí stále kráčejí s námi jako poutníci. Tereza z Lisieux, učitelka církve, psala s přesvědčením, že nebeská radost z vítězství ukřižované lásky není úplná, dokud jen jediný člověk na zemi trpí a sténá: „Velice počítám s tím, že v nebi nebudu nečinná, a mým přáním je i nadále pracovat pro církev a pro duše“ (dopis 254 z 14. července 1897).

I my máme účast na zásluhách a na radosti svatých a oni zase mají účast na našem boji a touze po míru a smíření. Jejich radost z vítězství zmrtvýchvstalého Krista je pro nás důvodem, abychom měli sílu k překonávání různých forem lhostejnosti a tvrdosti srdce.

Na druhé straně je každé křesťanské společenství povoláno k tomu, aby překračovalo práh vztahů směrem k okolní společnosti, k chudým a vzdáleným. Církev je svou povahou misijní, není zahleděná do sebe, ale je posílána ke všem lidem.

Toto poslání znamená trpělivě svědčit pro toho, který chce přivést k Otci všechno a každého člověka. Svědectvím je to, co láska nemůže zamlčet. Církev následuje Ježíše Krista po cestě, která ji vede ke každému člověku, až na konec země (srov. Sk 1,8). Tak můžeme v každém bližním vidět bratra a sestru, za něž Kristus zemřel a vstal z mrtvých. To, co jsme dostali, dostali jsme i pro ně. A podobně všechno, co tyto bratři vlastní, je darem pro církev a pro celé lidstvo.

Drazí bratři a sestry, jak jen si přeji, aby se místa, kde se projevuje církev, zvláště naše farnosti a komunity, stávaly ostrovy milosrdenství uprostřed moře lhostejnosti!

3. „Posilněte svá srdce“ (Jak 5,8) – každý věřící

I jako jednotlivci víme, co je pokušení lhostejnosti. Jsme přesyceni šokujícími obrazy, které ukazují lidské utrpení, a zároveň cítíme svou neschopnost nějak reagovat. Co máme dělat, abychom se nenechali pohltit touto spirálou zděšení a nemohoucnosti?

Na prvním místě se můžeme modlit ve společenství pozemské a nebeské církve. Neignorujeme sílu modlitby mnoha lidí! Iniciativa *24 hodin pro Pána*, k jejímuž slavení ve dnech 13. a 14. března vyzýváme celou církev i na úrovni diecézí, se chce stát výrazem této potřeby modlit se.

Na druhém místě můžeme pomáhat skutky lásky a díky mnoha církevním charitativním organizacím se dostat k blízkým i vzdáleným. Postní doba je vhodná pro to, abychom prokázali zájem o druhého, třebaš i jen malým, ale konkrétním výrazem spoluúčasti na našem společném lidství.

A konečně za třetí, utrpení druhého člověka je výzvou ke konverzi, neboť bratřova potřeba mi připomíná křehkost mého vlastního života a mou závislost na Bohu a na bratřech. Pokud pokorně prosíme o milost Boží a přijímáme omezenost svých možností, s důvěrou se odevzdáváme nekonečným možnostem, které obsahuje Boží láska. A budeme moci odolávat ďábelskému pokušení, jež nás vede k víře, že zachránit sebe i svět můžeme my sami.

Abychom překonávali lhostejnost a naši domnělou všemohoucnost, chtěl bych všechny požádat, aby tuto postní dobu prožívali jako cestu k formování svého srdce, jak by řekl Benedikt XVI. (encyklika *Deus caritas est*, 31). Mít milosrdné srdce neznamená mít slabé srdce. Kdo chce být milosrdný, potřebuje srdce silné, pevné, uzavřené pro pokušitele, ale otevřené pro Boha. Srdce, které se nechá proniknout Duchem a přivést na cesty lásky, jež směřují k bratřím a sestřím. Srdce ve své podstatě chudé, které poznává vlastní ubohosti a vydává se pro druhého.

Proto, drazí bratři a sestry, v této postní době toužím modlit se spolu s vámi ke Kristu: „*Učiň srdce naše podle srdce svého*“ (prosbá z litaní k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu). Pak budeme mít silné a milosrdné, bdělé a obětavé srdce, které se nenechá uzavřít do sebe a neupadne do víru globalizované lhostejnosti.

S tímto přáním vás ujišťuji o své modlitbě za to, aby každý věřící a každé církevní společenství plodně prožívalo postní dobu, a prosím vás, abyste se modlili za mne. Ať vám Pán žehná a Panna Maria ať vás ochraňuje.

Ve Vatikánu 4. října 2014 na svátek svatého Františka z Assisi

FRANTIŠEK

PŮST – Proč zrovna středa? ...

Popeleční středou vstupují věřící do čtyřicetidenního postního období, které je přípravou na oslavu Velikonoc. V liturgickém kalendáři katolické církve je to středa, která předchází první neděli postní a označuje začátek postní doby. Datum Popeleční středy je tedy pohyblivé jako i Velikonoce. Začátek postní doby byl v průběhu dějin přesunut z 6. neděle před Velikonocemi na předcházející středu, aby se z postní doby vyčlenily jednotlivé neděle, které nejsou chápány jako postní den.

Popelec znamená: „Jsi a budeš prach“

Na Popeleční středu se věřícím na čelo uděluje znamení kříže popelem (= popelec) s formulí: „Pamatuj, že prach jsi a v prach se obrátíš“ (srov. Gn 3,19), nebo „Obráťte se a věřte evangeliu“ (Mk 1,15). Přijetí popelce je znamením pomíjivosti člověka a odhodlání zřít se zlého jednání (hříchu). Tento symbol je převzatý z biblické tradice. Symbolicky se tak naznačuje stav člověka, který vyznává před Bohem svůj mnohdy špatný život, své nepravosti, své zlé jednání (hřích) a vyjadřuje vůli vnitřně se obrátit s nadějí, že mu Bůh odpustí. Popel, symbol smrti a nicotnosti, se získává ze spálených palmových a olivových ratolestí (ev. "kočiček" - v našich krajích) posvěcených v předcházejícím roce na Květnou neděli.

Jak důležité je slyšet a přijmout tuto výzvu právě v této naší době! Jsme omezenými tvory, hříšníky, kteří ustavičně potřebují pokání a obrácení. Soudobý člověk, který deklaruje svou totální nezávislost na Bohu, se stává otrokem sebe samého a často se ocitá v neutěšené izolaci. Výzva k obrácení je proto pobídkou k návratu do náruče Boha, něžného a milosrdného Otce, k důvěrnému odevzdání se Mu. (Benedikt XVI.)

Půst jako takový

Popeleční středa je v katolické církvi dnem přísného postu (půst od zdrženlivosti masa a půst „újmý“ – jen jednou za den úplné nasycení).

Výzva k obrácení a pokání

Ježíšova výzva k obrácení a k pokání, která zaznívá na Popeleční středu, nemíří především na vnější skutky, „zíněné roucho a popel“, posty a umrtvování, nýbrž na obrácení srdce, na vnitřní pokání a obnovu. Bez toho by vnější kající skutky zůstaly neplodné a lživé. Vnitřní obrácení motivuje k tomu, aby se takový postoj projevil i navenek. Jde o radikální rozhodnutí s hříchem, což znamená odvrácení se od zla a naopak nové zaměření celého života k Bohu.

Toto obrácení ovšem není výsledkem jen jakési „duchovní gymnastiky“, ale je především působením samotného Boha v životě člověka. Bůh nám dává sílu a možnost začít znovu. Když objevíme velikost Boha a jeho pozitivní vztah k nám, snažíme se odpovídat adekvátním způsobem.

Rozmanité projevy a prostředky postní doby

Vnitřní pokání křesťana může mít velmi rozmanité projevy, které se vhodně modifikují podle potřeb doby. Tradičními a staletými osvědčenými prostředky pokání jsou: 1) modlitba, 2) odříkání – „půst“ a 3) „almužna“ – tedy dobrodinné činné ve prospěch těch, kdo jsou na tom hůře než my. Vedle klasických forem se v současné době v řadě zemí rozšiřuje např. „ekologický půst“ – omezení zbytečných jízd autem, půst od věcí, které nám zabírají (zbytečně) mnoho času – jako např. půst od počítače, sociálních sítí apod. Vždy ovšem půst vychází z biblické a církevní tradice a je zaměřen na zkvalitnění vztahu k Bohu, k druhým lidem i k sobě samému, a tím může ve svých důsledcích vést i ke zlepšení života a atmosféry v celé společnosti.

Popelce se dříve užívalo i jako čistícího prostředku

Na Popeleční středě se po evangeliu žehná popel a přítomným se jím dělá na čele znamení kříže. Popel symbolizuje obrácení. Má nám připomínat, že jsme prach a v prach se obrátíme, jak zní stará formule při udělování popelce.

Popelce se dříve užívalo i jako čistícího prostředku. Toto znamení nás tedy vybízí, abychom vstoupili do postní doby vědomě a prožívali ji jako čas vnitřního očistění. Máme zapotřebí důkladně pročistit všechno, co se za celý rok proplížilo do našeho srdce a poskvnilo je.

Na počátku postní doby jsem zvyklý zahajovat ji mší svatou, při které uděluji zúčastněným znamení popelce. Cítím, jak je pro lidi důležité, aby dostali názorné znamení, které jim připomene jejich pomíjivou přirozenost, jež se jednou promění v prach, a které je vyzve k obrácení. Když se zeptám těch, kteří přijali popelce, co to s nimi udělalo, stěží to dokážou přiblížit slovy. Shodují se ale většinou na tom, že se jich to hluboce dotklo.

Požehnaný popel tak zjevně proniká do jejich podvědomé touhy po novém začátku a po tom, aby bylo z jejich nitra vypáleno všechno, co jim brání skutečně žít. Je to smysluplné znamení jejich touhy obrátit se od cest, které nevedou dál, změnit smýšlení a vidět věci takové, jaké skutečně jsou. (Anselm Grün)

Modlitba:

Dobry Bože, dnes budu označen na čele křížkem z popela. Připomíná mi to, že jsem prach a v prach se obrátím. Popel je znamení pokání a toho, že chci začít všechno dělat lépe než dosud. Popel ukazuje, že staré shořelo. Popelcem se také dříve čistívalo nádobí. Při udělování popelce kněz často říká: „Obrát se a věř evangeliu.“ Popelce mě chce vybídnout, abych opustil své staré cesty a vydal se po těch, které mě povedou k cíli.

Řecké slovo „metanoie“, které překládáme jako „obrat se“, znamená vlastně v původním významu „změnit smýšlení“. Popeleční středa mě tedy vybízí, abych začal jinak myslet, abych se díval pod povrch věcí a abych pod tímto povrchem objevoval skutečnou podstatu.

Nové smýšlení je předpokladem víry. Ve víře nově promýšlím věci a hledím na svět novými očima. Prosim tě, uč mě dnes nově smýšlet, dívat se na svět a na lidi jiným, novým pohledem a věřit, že se v tom všem a v každém člověku setkáváš se mnou ty sám.

*<http://www.vira.cz>. Zpracováno podle různých pramenů, zvl. podle knih Anselma Grúna: *Jsi požehnaním a Moje modlitební kniha*, které vydalo Karmelitánské nakladatelství. Redakčně upraveno.*

Národní centrum pro rodinu – Povolání a poslání rodiny v církvi v současném světě

Zve me všechny, kteří by se rádi vyjádřili k otázkám přípravného dokumentu řádné biskupské synody, která se bude konat 4. – 25. října 2015 v Římě. Otázky mají sloužit k prohloubení a upřesnění úvah při hledání a nacházení „konkrétních řešení pro tolik těžkostí a bezpočet problémů, jimž musí čelit rodiny“ (papež František, Závěrečný projev, 18. října 2014).

Nejde o klasický průzkum veřejného mínění, ale o hledání odpovědí na jednotlivé otázky vycházející ze závěrečného dokumentu *Relatio Synodi* loňské mimořádné synody. Je proto nutné nejprve věnovat pozornost tomuto dokumentu. Prosim, abyste si otázky, na něž budete chtít odpovědět, vykopírovali a spolu se stručnými odpověďmi zaslali na Národní centrum pro rodinu **do 20. února 2015**. Případné dotazy a zpracované odpovědi pošlete na adresu: ncpr@volny.cz. <http://www.rodiny.cz/aktualne>

POZNÁMKA: Na základě domluvy s panem Lubošem Herzem z Národního centra pro rodinu můžeme odpovědi na otázky posílat až do konce února. Využijme, prosím, v rodinách tuto možnost podílet se na rozhodování ve všeobecné církvi.

P. Jan Kuník

ZPRÁVY

Přehled restitučního procesu v českobudějovické diecézi

Proces naturální restituce, tedy vrácení nemovitých věcí zpět jejich oprávněným vlastníkům, měl být, pokud by zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi byl ze strany státních orgánů plně respektován, v naprosté většině případů ukončen nejpozději už v polovině minulého roku. Povinné osoby totiž měly 6 měsíců od obdržení výzvy oprávněné osoby (posledním dnem pro její doručení byl 2. leden 2014) na uzavření dohody. **V zákonné lhůtě nebyla v českobudějovické diecézi uzavřena ani jedna dohoda o vydání majetku.** Bez zajímavosti jistě není skutečnost, že nedodržení lhůt povinnými osobami zákon nikterak nepostihuje, ovšem nedodržení lhůt v zákoně uvedených oprávněnými osobami je sankcionováno tím nejvyšším možným způsobem, tedy zánikem jejich nároku.

Výzvy

Z celkem 239 římskokatolických farností českobudějovické diecéze, které jako oprávněné osoby uplatnily svůj nárok, má ke dnešnímu dni zcela vyřízenou restituční agendu pouhých 48. Oprávněné osoby podaly celkem 695 výzev a do konce roku 2014 bylo uzavřeno s povinnými osobami 485 dohod o vydání majetku. Důležitým faktem ovšem je, že jedna výzva se vyřizuje průměrně 2 až 3 dohodami, takže velmi zjednodušeně řečeno z **695 výzev je plně vyřízeno pouhých 200** (tj. ani ne 30 %).

Správní řízení

Pokud povinné osoby nevydaly pozemky v 6 měsíční lhůtě, byly oprávněné osoby nuceny v dalších 6 měsících uplatnit své nároky u Státního pozemkového úřadu jako správního orgánu, aby jejich nároky nepropadly. **Oprávněné osoby podaly do konce roku 2014 celkem 535 žádostí o vydání pozemků ve správním řízení, a k dnešnímu dni jich bylo kompletně vyřízeno pouhých 51** (to není ani 10 %).

Lhůty

Zákonodárce stanovil správnímu orgánu na vydání zemědělských nemovitostí lhůtu 6 měsíců, nebo 12 měsíců ve zvlášť složitých případech. Zároveň ale konstatoval, že je třeba správní řízení vést maximálně efektivně, bez zbytečných odkladů a aby bylo šetřeno právo oprávněných osob domoci se svých nároků včas. Zdá se ovšem, že správní orgán považuje všechny případy za zvlášť složité, protože ve standardní lhůtě ještě nerozhodl a situaci si usnadňuje častým přerušováním správních řízení tak, aby mu lhůty přestaly plynout. Vzorovou ukázkou budiž situace, kdy správní řízení bylo zahájeno začátkem března 2014, koncem července 2014 byla oprávněná osoba vyzvána správním orgánem k dodání podkladů a řízení bylo přerušeno. Oprávněná osoba v průběhu září 2014 odeslala doplnění dokumentace tak, jak bylo požadováno, ale správní orgán do poloviny února 2015 správní řízení opětovně nezahájil. Tedy ačkoli od podání návrhu na zahájení správního řízení ve skutečnosti uběhl téměř rok, správní řízení „zamrzlo“ v pátém měsíci.

Oprávněné osoby si samozřejmě uvědomují, že Státní pozemkový úřad má situaci komplikovanou nejen tím, že musí vést správní řízení i vyřizovat výzvy jemu adresované, ale třeba i faktem, že jako správní orgán ve většině případů musí napravovat laxnost povinných osob při uzavírání dohod či dokonce jejich zcela zjevnou snahu bojkotovat restituční proces (příkladem může být povinná osoba, která odmítla všechny jí zasláné výzvy jako neoprávněné a správní orgán tak musí vést 12 správních řízení). I proto se zatím oprávněné osoby v českobudějovické diecézi nedomáhají rozhodnutí ve správních řízeních u nadřízeného správního orgánu (popř. soudu). Pokud se ovšem doba rozhodování ve správních řízeních výrazně nezkrátí (u případů, kde nebude zcela jasně a jednoznačně doložena nutnost správní řízení přerušit či rozhodovat v 12 měsíční lhůtě), budou nuceny takto postupovat.

Mgr. Petr Stukbauer, vedoucí restitučního odd. českobudějovického biskupství

VÝSLEDEK „CHARITNÍ TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRKY 2015“

Sbírka proběhla letos již **počtrnácté** a zúčastnilo se jí **11 skupinek dětí – koledníků**. Vybíralo se nejen v **Rožmitále**, ale i ve **Voltuši**, **Věšíně** a také v **Březnici**. Největší podíl koledníků byl z řad rožmitálských skautů a to 5 skupinek, 2 skupinky dětí z náboženství, ve Věšíně vybírala 1 skupinka a v Březnici 3 skupinky koledníků.

V letošním roce se podařilo vybrat celkem krásných **42 134,- Kč**.

Z toho:

v kostelech v Rožmitále	5 855,- Kč
1 skupinka ve St. Rožmitále	4 865,- Kč
1 skupinka v Rožmitále	4 188,- Kč
4 skupinky skautů v Rožmitále	8 912,- Kč
1 skupina skautů ve Voltuši	3 719,- Kč
1 skupinka ve Věšíně	4 188,- Kč
3 skupinky v Březnici	10 407,- Kč

Poděkování patří všem **DÁRCŮM**, kteří třeba i ze svého mála přispěli a všem **DĚTEM – TŘÍKRÁLOVÝM KOLEDNÍKŮM A VEDOUČÍM SKUPINEK**. LETOS POMÁHÁLI:

- Jonáš Brotánek, Silvestr Brňák, Matouš Hrdina, Matouš Juřica, Tomáš Mareš, Jan Mareš, Milan Hochmut, Jana Horníková, Helena Hochmutová
- ve Věšíně – Štěpánka Vengrínová, Viktorka Vengrínová, Markéta Marešová, Eliška Fořtová
- z řad skautů – Magda Šebková, Radka Srnková, Lenka Kovaříková, Tereza Horychová, Jiří Zeman, Barbora Šebková, Adéla Šoulejová, Klára Bernášková, Petra Jeníčková, Zuzana Melicharová, Iveta Vávrovská, Blanka Zemanová, Jaroslava Zemanová, Lukáš Přigrodský, Vojta Mis, Eliška Tůmová, Anežka Tůmová, Magda Černovská, Markéta Horychová, Tereza Fialová, Eliška Kovaříková
- v Březnici – Dáša Nesvedová, Pavla Liebnerová, Jindřiška Nesvedová, Táňa Nesvedová, Tea Ottová, Adina Kazdová, Anna Brňáková, Markéta Štvánová, Beáta Márová, Jáchym Liebner, Hynek Mareček, Robin Mareček, Klára Flíčková, Marie Bělková, Amálka Zobalová, Viktorie Ševrová.

VYUŽITÍ VÝTĚŽKU SBÍRKY:

Vybraná částka byla odeslána na sbírkový účet Charity ČR Praha. Ta pak přidělí jednotlivým Charitám až 65 % z výtěžku sbírky na předložený a schválený záměr. **Bude opět přispěno potřebným rodinám a jednotlivcům z Rožmitálska a Březnicka a také ještě na roční školné chlapce z Indie Sachina Sadhure v rámci projektu „Adopce na dálku“.** Sachin už studuje střední školu a roční školné je 6 000 Kč.

35 % výtěžku použije Charita ČR na provoz různých charitních zařízení a sociální pomoc u nás i v zahraničí.

Máte-li ve svém okolí jednotlivce nebo rodinu, kteří jsou v tíživé životní situaci, a pomohl by jim příspěvek na konkrétní věc, kontaktujte J. Horníkovou nebo H. Hochmutovou osobně nebo na tel.: 604 954 867.

Jana Horníková

Koledníci Tříkrálové sbírky 2015

Den		Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 23. února do 8. března 2015			
		Starý Rožmitál		Hvožd'any	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého		
Pondělí	23. 2.		mše svatá není		
Úterý	24. 2.		17,00 Za farníky		
Středa	25. 2.		17,00 Na dobrý úmysl		18,00 Biblická hodina <i>Společenské centrum</i>
Čtvrtek	26. 2.				14,30 mše sv. <i>Centrum soc. služeb</i>
Pátek	27. 2.		17,30 křížová cesta 18,00 Volná intence		
Sobota	28. 2.		18,00 Volná intence		
Neděle	1. 3.	2. postní neděle 7,45 křížová cesta 8,15 Volná intence		10,00 mše svatá	
Pondělí	2. 3.		mše svatá není		
Úterý	3. 3.		17,00 Za farníky		
Středa	4. 3.		17,00 Volná intence		18,00 Modlitební setkání <i>Společenské centrum</i>
Čtvrtek	5. 3.				17,00 mše sv. <i>Voltuš</i>
Pátek	6. 3.		17,30 křížová cesta 18,00 Volná intence		
Sobota	7. 3.		18,00 Volná intence		
Neděle	8.3.	3. postní neděle 7,45 křížová cesta 8,15 Za Františku a Josefa Drechslerovy a zetě Josefa		10,00 mše svatá	